

8,1Nincs tehát már semmi kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak. 2Mert a Krisztus Jézusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. 3Ami ugyanis lehetetlen volt a törvénynek, mert a test erőtlenné tette, azt Isten megtette, *amikor* a bűnért *való áldozatul* elküldte a saját Fiát a bűn testéhez hasonló testben, és *kárhozatra ítélte* a bűnt a testben, 4hogy a törvény által megkövetelt igazság beteljesedjék mibennünk, akik nem élünk test szerint, hanem Lélek szerint.

5*Akik ugyanis test szerint élnek, testi dolgokra törekszenek (phronéma), akik pedig Lélek szerint, azok a Lélek dolgaira.* 6 A test törekvése *pedig* halál, a Lélek törekvése *viszont* élet és béke, 7mivel a test *törekvése* ellenszegülés az Istennek, mert (*a test*) nem veti alá magát Isten törvényének, hiszen nem is képes rá. 8Márpedig a testi ember nem lehet kedves Isten előtt.

9Ti azonban nem test szerinti, hanem Lélek szerinti emberek vagytok, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben *viszont* nincs meg Krisztus Lelke, az nem az övé. 10*Ellenben*, ha Krisztus bennetek van, a test halott ugyan a bűn miatt, de a Lélek életet ad az igazságosság által. 11S ha annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor Ő, aki feltámasztotta Jézus Krisztust a halálból, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által. 12Ennélfogva, testvérek, nem vagyunk a test lekötelezettjei, hogy a test szerint éljünk. 13Ha ugyanis a test szerint éltek, *meg kell halnotok*, de ha a Lélekkel megölik a test cselekedeteit, élni fogtok.

14Akiket ugyanis Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. 15Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét csak féljete, hanem a gyermekké fogadás Lelkét, amelyben azt kiáltjuk: »Abba, *Atyám!*« 16Maga a Lélek tesz lelkünkkel együtt *bizonyoságot*, hogy Isten fiai vagyunk. 17Ha pedig fiai, akkor örökösök is: Isten örökösei, Krisztusnak pedig társörökösei – ha vele együtt szenvedünk –, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk. 18Márpedig azt tartom, hogy mindaz, amit most szenvedünk, nem mérhető össze a jövő dicsőséggel, amely *láthatóvá lesz* rajtunk.

19Mert a teremtett világ sóvárogva várja, hogy Isten fiai *láthatóvá váljanak*. 20Hiszen a teremtett világ hiábavalóságnak van alávetve, nem *magától*, hanem *attól*, aki alávetette – azzal a reménységgel, 21hogy a teremtett világ *maga* is felszabadul majd a romlandóság szolgaságából Isten fiai dicsőségének szabadságára. 22Hiszen tudjuk, hogy *az egész teremtett világ* együtt sóhajtozik és vajúdik mind *az ideig*.

23De nemcsak *a világ*, hanem mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi magunk is sóhajtozunk bensőnkben, s várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását. 24Üdvözülésünk ugyanis (*még*) reménybeli. Ha látjuk azt, amit remélünk, az nem reménység; hisz ki remélné azt, amit lát? 25Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor várjuk is *állhatatosan*. 26Ugyanígy a Lélek is segítségünkre van erőtlenségünkben, mert nem tudjuk, hogy *voltaképpen mit is kell kérnünk*, *úgyhogy* maga a Lélek jár közben értünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal. 27Aki azonban vizsgálja a szíveket, tudja, hogy melyek a Lélek kívánságai, *mert Isten akarata szerint jár közben* a szentekért.